

Створюємо домашній театр

Домашній театр нині — досить рідкісне явище. Однак дорослим не варто забувати, що саме театральне мистецтво має неабиякий вплив на розвиток художньо-естетичного смаку дітей. Усі діти люблять грати в сюжетно - рольові ігри, беручи на себе певні ролі. Навіть трирічний малюк із задоволенням виконує ролі мами чи тата, продавця чи лікаря в білому халаті. Але зовсім інша справа — театр. Це не просто гра в особах — це гра для глядача. У театрі немає такої

спонтанності, як у звичайній грі. Акторові доводиться вивчити роль, діяти за сценарієм і намагатися грати так, щоб усе було чутно і видно глядачам, а не лише партнерам по сцені. Тож чудово, якщо діти не лише час від часу відвідують з батьками професійний театр, а й беруть участь у домашніх виставах, організованих батьками.

Гра в театр

Із малюками найліпше організовувати вистави пальчикового чи настільного театрів. Ці види театру дуже близькі до звичайної гри з іграшками: ось теремок, ось Жабка - Скрекотушка, ось Мишка - Норушка. Про жоден чіткий сценарій не йдеться. Читаємо казку «Теремок», розглядаємо картинки, а потім граємо разом з малюком. Для цього не потрібні ні ширма, ні куліси. Лише персонажі пальчикового чи настільного театрів, які можна виготовити самостійно з кольорового паперу чи клаптика тканини. Із ними можна грати де завгодно: хоч на столі, хоч на килимі, хоч у ліжечку перед сном.

Ви цілком **можете самі розіграти всю казку для малюка**. Але якщо дитина активно включається в гру, скажімо, зображує Зайчика - Побігачика, програти всю казку від початку до кінця навряд чи вийде. Малюк обов'язково захопиться іграшкою, адже йому цікавіше гратися улюбленим зайцем, ніж думати про «правильний» хід дії. Тоді можна обійтися окремими, найзабавнішими, сценами. Граючи в театр, можна зачувати вірші, відпрацьовувати чітке, виразне мовлення. Під час такої гри розвиваються пам'ять, уява, дитина вчиться виконувати певну ігрову роль, взаємодіяти з батьками, братиком чи сестричкою.

Постановка вистави

Дитина п'ятого року життя вже може впоратися зі справжньою «акторською роботою», тобто розучити свою роль і зіграти її у спектаклі для найдоброчливішої публіки — рідненьких бабусь і дідусів, мам і тат, братиків і сестричок. А надалі варто запросити для участі у спектаклях друзів, сусідських дітей.

Технологія. Усе дуже просто: обираєте короткий твір (казку чи оповідання, байку чи вірш) з динамічним сюжетом і численними повторами, збираєте декілька дітей і розподіляєте ролі. Якщо в казці є чаклуни, домові або відьма в чорному вбранні — це те, що треба! Що колоритніші персонажі, то легше дітям перевтілюватися в них. Але пам'ятайте, що головне для спектаклю — дія. Якщо твір здається вам занадто затягнутим, скорочуйте. Особливо безжально скорочуйте слова оповідача — залишайте мінімум, необхідний для роз'яснення розвитку дії.

Розподіл ролей. Діти приміряють на себе ролі занадто буквально. Так, дівчатка дуже люблять грати принцес, а від ролей негативних персонажів часто відмовляються. Але хтось повинен виконувати й ролі мачух та їхніх дочок. Тож постарайтеся представити негативних персонажів з гумором, зробіть їх забавними. Перетворіть театр у веселощі. Скажімо, мачуху цілком може зіграти хлопчик. Це завжди виходить дуже смішно.

Репліки. Слова діалогів діти зазвичай запам'ятовують швидко. Досить лише кілька разів переказати твір в ролях. Роль оповідача залиште для себе. Виходити на сцену не обов'язково — читати текст можна з-за куліс, одночасно керуючи тим, що відбувається на сцені: стежити за послідовністю виходу акторів, підказувати репліки, якщо хтось із них розхвилюється й усе позабуває.

Реквізит. Щоб виготовити акторські костюми, скористайтеся власним одягом. Не треба нічого різати: десь підколоти шпильками, десь прихопити ниткою. Не обов'язково вдягати персонажа у відповідний костюм з ніг до голови. Можна означити його певним характерним елементом, за яким глядачі, без сумніву, впізнають персонажа. Це може бути, скажімо, червона шапочка для однойменної героїні.

Намагайтеся обійтися мінімальним набором декорацій. Зрозуміло, що роль трону може виконати звичайний стілець. Він же може бути пеньком, собачою конурою тощо. Проявіть фантазію і залучіть дітей до виготовлення костюмів і декорацій.

Грим для дитячого театру бажано придбати в магазині, але згодяться й помада та рум'яна з вашої косметички.

Сцена. Навіть якщо у вас однокімнатна квартира — це не привід відмовлятися від постановки. Гостей можна розташувати на дивані, а сцену облаштувати в центрі кімнати. Артисти з'являтимуться з передпокою. Там само можна розмістити змінні декорації.

Театр - для дітей

Зауважте, ви можете фантазувати найбільш незвичайними ідеями, але

пам'ятайте: цей театр — не для вас. Він — для дітей. У академічних театрах актори грають для глядачів (немає глядачів — немає театру). Проте в театрі, де акторами є діти, **важливим є власне факт гри**. Не намагайтеся досягти стовідсоткової злагодженості й акторської віддачі. Дітям не цікаво працювати над роллю нескінченно. Не перестарайтесь! Інакше діти цілковито втратять інтерес до гри.

Попіклуйтеся про те, аби хтось із дорослих зняв увесь спектакль на відеокамеру чи фотоапарат. Адже діти обов'язково захочуть подивитися на свій виступ. Після перегляду варто обговорити з дітьми виставу. Зокрема, з'ясувати, наскільки виразним кожен був у своїй ролі, чи взаємодіяв із партнерами по сцені, чи не розгубився тощо.

Пам'ятайте, що вистави, у яких акторами є дошкільники, насамперед слід організовувати для акторів, а вже потім — для глядачів.

Звісно, домашній театр — справа копітка. Але результати того варті. Дошкільники захоплюються грою на сцені, викладаються «на всі сто» і під час репетицій, і під час вистав. Для дітей театральна вистава — це не лише досвід публічного виступу, а й справжнє свято!